

Postanowienie z dnia 15 stycznia 2001 r.

I PKN 794/00

Za oczywiście bezzasadną (art. 393 § 1 KPC) należy uznać kasację, w której skarżący przytoczył niewłaściwe przepisy mające wzruszyć zaskarżone orzeczenie lub gdy w ramach wstępnej oceny kasacji, bez głębszych rozważań, można uznać, że żadna ze wskazanych podstaw kasacyjnych jej nie usprawiedliwia.

Sędzia SN: Jadwiga Skibińska-Adamowicz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 15 stycznia 2001 r. sprawy z powództwa Marianny R. przeciwko Zakładowi Budżetowemu Przedszkoli i Żłobków w K. i Przedszkolu [...] w K. o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, na skutek kasacji powódki od postanowienia Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koszalinie w przedmiocie umorzenia postępowania z dnia 26 lipca 2000 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d m ó w i ć przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Koszalinie postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2000 r. umorzył postępowanie w sprawie, której przedmiotem było roszczenie powódki Marianny R. przeciwko Zakładowi Budżetowemu Żłobków i Przedszkoli Miejskich w K. oraz Przedszkolu [...] w K. o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę. Przyczyną umorzenia postępowania było cofnięcie przez powódkę pozwu.

Na powyższe postanowienie powódka złożyła zażalenie, które odrzucił Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 12 maja 2000 r. z tego względu, że powódka nie uzupełniła w określonym terminie braków formalnych zażalenia (art. 128 w związku

z art. 394 § 3 KPC). Również i to postanowienie zaskarżyła powódka zażaleniem, zarzucając, że Sąd Rejonowy nie dopuścił do rozpoznania jej sprawy na rozprawie oraz że jest przez ten Sąd traktowana lekceważąco.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koszalinie postanowieniem z dnia 26 lipca 2000 r. oddalił zażalenie. Stwierdził że zażalenie powódki na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 3 kwietnia 2000 r. o umorzeniu postępowania nie spełniło warunków formalnych określonych w art. 394 § 3 KPC, gdyż nie wyjaśniło, na jakiej podstawie i dlaczego powódka zakwestionowała to postanowienie. Samo natomiast powtórzenie już zgłoszonych roszczeń nie wystarczało do uznania, że zażalenie ma swoją podstawę. Dlatego też Sąd Rejonowy słusznie postąpił, wzywając powódkę do uzupełnienia braków formalnych i w konsekwencji słusznie odrzucił jej zażalenie, skoro tych braków nie uzupełniła. Powódka złożyła bowiem tylko pismo, w którym wysunęła żądanie mogące ewentualnie usprawiedliwiać ponowne wniesienie powództwa.

W kasacji od wskazanego postanowienia powódka zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, „tj. przepisów ogólnych postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, a zwłaszcza art. 469 KPC przez nieuwzględnienie, że cofnięcie pozwu przez powódkę było niedopuszczalne, albowiem czynność ta naruszyła słuszny interes powódki, co Sąd miał obowiązek rozważyć z urzędu, a co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.” Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania i zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone postanowienie zostało wydane dnia 26 lipca 2000 r., czyli po wejściu w życie ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 48, poz. 554). Ustawa ta ustaliła nową treść art. 393 KPC, polegającą na możliwości odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania przez Sąd Najwyższy i określiła sytuacje, w których jest to dopuszczalne. Według zatem art. 393 pkt 3 KPC Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście

bezzasadna. Za „oczywiście bezzasadną” należy uznać między innymi taką kasację, w której strona skarżąca przytoczyła niewłaściwe lub niewystarczające przepisy mające wzruszyć zaskarżone orzeczenie. Nie można bowiem wówczas ocenić zasadności kwestionowanego orzeczenia. Inny wypadek „oczywiście bezzasadnej” kasacji zachodzi wtedy, gdy w ramach wstępnej oceny kasacji, bez wglębenia się w szczegóły sprawy, można uznać, że mimo wyczerpująco wskazanych podstaw kasacyjnych, żadna z nich nie usprawiedliwia kasacji.

W przedmiotowej sprawie powódka, zaskarżając kasacją postanowienie Sądu Okręgowego o oddaleniu zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego odrzucającego zażalenie na postanowienie tego Sądu o umorzeniu postępowania, powołała się na „przepisy ogólne postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych”, nie konkretyzując ich, a wskazała jedynie art. 469 KPC. Przepis ten nie miał zaś zastosowania przed Sądem drugiej instancji, przed którym nie doszło do zawarcia ugody. Sąd ten bowiem rozpoznawał jedynie środek odwoławczy (zażalenie) na postanowienie Sądu pierwszej instancji w związku z umorzeniem przez ten Sąd postępowania w sprawie. Przepis art. 469 KPC nie mógł więc wystarczać do wzruszenia zaskarżonego kasacją postanowienia, co należało potraktować jako stan rzeczy usprawiedliwiający ocenę kasacji jako „oczywiście bezzasadnej”.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393⁷ § 1 KPC).

=====